

Sygn. akt II K 1113/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy w Otwocku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Włodarczyk

Protokolant: Anna Bodalska Krydowska

po rozpoznaniu dniach 19 maja 2016 r., 30 czerwca 2016 r., 31 sierpnia 2016 r., 19 października 2016 r., 15 grudnia 2016 r., 2 marca 2017 r., 4 października 2017 r. i 7 maja 2018 r.

sprawy A. B. s. S. i A. z d. S. ur. (...) w L..

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od dnia 22 czerwca 2013 r. do dnia 25 czerwca 2013 r. daty dziennej bliżej nieokreślonej, w bliżej nieustalonym miejscu nabył betoniarkę A. W. typu (...) o nr (...) o pojemności 260 litrów i wartości 2650 zł pochodzącą z kradzieży dokonanej na szkodę G. B., wiedząc, iż została uzyskana za pomocą czynu zabronionego tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

orzeka

1. w ramach zarzucanego oskarżonemu A. B. czynu uznaje go za winnego tego, że w okresie od dnia 22 czerwca 2013 r. do dnia 25 czerwca 2013 r. daty dziennej bliżej nieokreślonej, w bliżej nieustalonym miejscu nabył za nieustaloną kwotę betoniarkę A. W. typu (...) o nr (...) o pojemności 260 litrów i wartości 2650 zł pochodzącą z kradzieży dokonanej na szkodę G. B., wiedząc, iż została uzyskana za pomocą czynu zabronionego tj. czynu z art. 291 § 1 kk i za to na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności zaś na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. orzeka karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość każdej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu A. B. na okres próby 2 (dwóch) lat

3. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego w całości od kosztów sądowych obciążając wydatkami Skarb Państwa

Sygn. akt II K 1113/13

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 3 czerwca 2013 roku G. B., zgodnie z dokumentem WZ – wydanie materiałów na zewnątrz, nabył od firmy (...) Sp. z o.o. między innymi betoniarkę o symbolu (...) (...) o wartości 2650 złotych. W czerwcu 2013 roku G. B. wykonywał prace budowlane w J. na posesji przy ulicy (...). M. 16 i tam w dniu 21 czerwca 2013 roku zawiózł zakupioną betoniarkę. W dniu 22 czerwca 2013 r., G. B. przed godziną 16.00 zakończył prace i opuścił teren budowy, pozostawiając tam między innymi betoniarkę. G. B. opuszczając teren budowy ogrodzony ze wszystkich stron siatką, zamknął na łańcuch i kłódkę bramę wjazdową na posesję. W dniu 24 czerwca 2013 roku około godziny 6.50 pokrzywdzony przyjechał do pracy do J. i wówczas zastał otwartą bramę wjazdową oraz rozcięty łańcuch, który zabezpieczał bramę. Po chwili G.

B. dostrzegł, że przed budynkiem znajdującym się na posesji nie ma betoniarki, którą pozostawił odjeżdżając z placu budowy w dniu 22 czerwca 2013 roku i stwierdził, że została skradziona. O zdarzeniu G. B. zawiadomił Policję, która tego samego dnia dokonała oględzin miejsca kradzieży i sporządziła stosowne protokoły.

Przez pewien okres na budowie w J. przy ulicy (...) M. u G. B. pracował P. G., który przed dniem 22 czerwca 2013 roku zwolnił się nie przychodząc do pracy. W dniu 24 czerwca 2013 roku tuż po ujawnieniu kradzieży betoniarki, w trakcie rozmowy ze swoimi pracownikami G. B. zapytał czy nie wiedzą gdzie obecnie pracuje P. G.. Wówczas dowiedział się, iż P. G. wykonuje prace na budowie w W., jako pracownik A. B..

A. B. od połowy czerwca 2013 roku wykonywał prace budowlane w W. przy ulicy (...) na rzecz S. U.. W dniu 24 czerwca 2013 roku na teren budowy przywiózł betoniarkę.

G. B. w dniu 25 czerwca 2013 roku pojechał do W. gdzie zamierzał poszukiwać skradzionej betoniarki. Przejeżdżając w okolicy posesji przy ul. (...), należącej do S. U. dostrzegł, iż na posesji znajduje się betoniarka, przypominająca tą, która została mu skradziona. G. B. zawiadomił o zdarzeniu Policję. Po przybyciu funkcjonariuszy wezwano właściciela posesji S.

U. i w jego obecności dokonano oględzin betoniarki i odczytano z zamieszczonych na niej tablic: Zakład Produkcyjno Usługowy (...) (...) (...) O., ul. (...), betoniarka (...) typ - (...) 150; masa 200kg; napięcie (...); moc (...); rodzaj i częst. prądu (...); stopień ochrony (...); Nr fabr. / rok prod. (...). Podczas oględzin stwierdzono na rączce czerwone zamalowanie farbą, nadto, że betoniarka jest brudna i zakurzona. G. B. w czasie oględzin polecił swojemu pracownikowi, aby przywiózł do W. dokumenty od betoniarki, która została skradziona z placu budowy w J.. Po przywiezieniu dokumentów w postaci karty gwarancyjnej, dwóch deklaracji zgodności dostawcy, (...) potwierdzenia wydania rzeczy na zewnątrz, funkcjonariusze potwierdzili, iż betoniarka ujawniona w dniu 25 czerwca 2013 roku na posesji S. U. jest tożsama z betoniarką zgłoszoną przez G. B. jako skradziona w okresie od 22 czerwca 2013 roku do dnia 24 czerwca 2013 roku z posesji przy ulicy (...) M. 16 w J.. Betoniarka została wydana G. B. za pokwitowaniem.

A. B. był uprzednio karany:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowo wyjaśnień oskarżonego A. B. k. 117-118, 190-191;
- zeznań świadka G. B. k. 3-4, 22-24, 192-193;
- zeznań świadka S. U. k. 26-27, 98-99, 194-196;
- zeznań świadka J. L. k. 41-42, 193-194;
- zeznań świadka P. G. k. 43-44, 208-209;
- zeznań świadka K. K. (1) k. 56-57, 209-211;
- zeznań świadka G. M. k. 93-94, 21-212;
- zeznań świadka I. M. k. 97, 212-213;
- zeznań świadka J. B. k. 100-101, 213;
- zeznań świadka S. Z. k. 233v-234;
- zeznań świadka S. R. k. 234;
- zeznań świadka M. S. k. 316-317;

- zeznać świadka J. N. k. 345v;

oraz pozostałych dowodów z dokumentów w postaci: kopi protokołu oględzin k. 7-9; kopi karty gwarancyjnej k. 13-16; protokołu przeszukania k. 17-19; protokołu oględzin 20-21; kopi faktury k. 41; kopi karty gwarancyjnej k. 42-51; cennik betoniarek (...) k. 59-62; danych z O. k. 71-76, 79-81, 85-88; duplikatu faktury z firmy (...) k. 92; wykazu dowodów rzeczowych k. 106; danych osobo poznawczych k. 124; odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie sygn. akt II K 175/11 k. 126-130; dokumentacji fotograficznej k. 156; informacji (...) k.157; informacji z Z. k. 159; informacji z (...) k. 218; informacji z Z. wraz z kopiami faktur k. 220-227; informacji z (...) k. 237; informacji z D. wraz z kopią faktury k. 257-258; informacji z (...) k. 272; kopi z akt 2 Ds. 807/13 Prokuratury Rejonowej w Otwocku k. 292-297; danych o karalności oskarżonego k. 342.

A. B. w postępowaniu przygotowawczym oraz przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. Oskarżony podał, że w dniu 15.06.2013 r. zakupił betoniarkę w Z.. Tego dnia około godziny 12.00 był po nią z kolegą J. L.. Za betoniarkę zakupioną w dniu 15 czerwca 2013 roku A. B. zapłacił 1697,40 złotych brutto i na taką kwotę otrzymał fakturę oraz instrukcję obsługi i kartę gwarancyjną. Według relacji oskarżonego betoniarkę, przy użyciu widłaka załadował mu na przyczepkę magazynier, po czym oskarżony udał się do domu. Po drodze A. B. zajechał na budowę w W., gdzie na posesji przebywał właściciel, który widział betoniarkę. Następnie oskarżony pojechał do domu, gdzie na podwórku pozostawił przyczepkę z załadowaną betoniarką. Betoniarka na podwórku oskarżonego stała według niego tydzień, co widzieli sąsiedzi i rodzina, po czym zawiózł ją na budowę do W.. A. B. wyjaśniając przed Sądem podał, że nie wiedział o tym, iż betoniarka ma jakieś numery i nie sprawdzał czy numery na karcie gwarancyjnej się zgadzają. Podał, że za betoniarkę zapłacił 1600, 1700 lub 1800 złotych i jego zdaniem to była cena okazyjna dlatego kupił betoniarkę. A. B. wyjaśnił, że betoniarka, którą zawiózł do W. pracowała godzinę może dwie, albo 3 godziny. Następnie współpracownik oskarżonego J. L. umył dokładnie betoniarkę tak, że zdaniem oskarżonego nie było śladów użytkowania, po czym obaj zabezpieczyli betoniarkę, żeby nikt jej nie ukraść. A. B. wyjaśnił, iż w poniedziałek rano został poinformowany przez S. U., że była Policja i zabrano betoniarkę.

Sąd uznał, iż wyjaśnienia oskarżonego zasługują na wiarę jedynie części. Sąd obdarzył wiarą wyjaśnienia A. B. gdzie wskazał, iż w czerwcu 2013 roku wykonywał prace budowlane na posesji S. U. w W., a przy tych pracach pomagał mu J. L.. Nadto jak wskazuje pozostały wiarygodny materiał dowodowy, w tym dołączona do akt sprawy faktura wystawiona przez firmę (...) w dniu 15 czerwca 2013 roku na zakup betoniarki, oskarżony wiarygodnie zeznał, iż w dniu wskazanym na fakturze zakupił betoniarkę w firmie (...) i zapłacił za nią 1697,40 złotych. Co do tego faktu Sąd nie miał wątpliwości, tym bardziej, że poza dokumentem stwierdzającym nabycie betoniarki przez A. B., okoliczność tą potwierdzili przesłuchani w toku postępowania wiarygodni świadkowie, w tym K. K. (1) oraz G. M.. Nadto świadek I. M. oraz J. B. i S. R. potwierdzili, że zakupiona betoniarka przez około tydzień od dnia zakupu stała na posesji oskarżonego. Sąd zakwestionował natomiast fakt, tym samym odmawiając wiary wyjaśnieniom oskarżonego w tym zakresie, że betoniarka ujawniona na posesji S. U., którą na teren budowy przywiózł oskarżony, była tożsama z betoniarką zakupioną przez niego w dniu 15 czerwca 2013 roku. Wyjaśnienia odnoszące się do tych okoliczności bowiem pozostają w sprzeczności z obiektywnymi faktami i wiarygodnym materiałem dowodowym zgromadzonym w postępowaniu. Należy przede wszystkim zaznaczyć, że w świetle nie budzącej wątpliwości co do rzetelności i prawdziwości jej sporządzenia faktury z dnia 15 czerwca 2013 roku wystawionej przez firmę (...), betoniarka zakupiona przez A. B. nosiła symbol (...), a jej cena do zapłaty stanowiła kwotę 1697,40 złotych. Według cennika betoniarek wolnospadowych producenta (...) załączonego do akt sprawy, obowiązującego od dnia 1 stycznia 2013 roku, wyżej wskazane symbole odpowiadały betoniarence opisanej w cenniku jako (...) jej ceny hurtowe netto wskazane odpowiednio jako komis to 1760,00 złotych, jako przelew (...) dni – 1880,00 złotych. Natomiast jak wynika z protokołu przeszukania działki budowlanej S. U. w W. przy ulicy (...) oraz protokołu oględzin miejsca ujawnienia betoniarki na tej działce, ujawniona betoniarka znacząco różniła się od betoniarki stanowiącej przedmiot zakupu przez A. B. w dniu 15 czerwca 2013 roku. Ujawniona w dniu 25 czerwca 2013 roku w W. betoniarka posiadała tablicę z napisami i wytłoczeniami o treści: Zakład Producyjno Usługowy (...) (...)-(...) O., ul. (...), betoniarka (...) typ - (...) 150; masa (...) napięcie (...); moc (...); rodzaj i częst. prądu (...); stopień ochrony (...); Nr fabr. / rok prod. (...). Według cennika wyżej wskazanego, symbole ujawnionej betoniarki wskazywały, iż jej cena hurtowa netto stanowi odpowiednio kwoty 2640,00 złotych

lub 2760,00 złotych. Wobec tak poczynionych ustaleń, nie sposób w ocenie Sądu uznać, że zakupiona przez A. B. betoniarka za kwotę 1697,40 złotych była betoniarką o symbolu (...) przy tym, że została zakupiona po promocyjnej cenie. Do takiej konkluzji Sąd doszedł oceniając wnikliwie zeznania świadków K. K. (1) oraz S. Z.. Świadkowie w okresie objętym aktem oskarżenia prowadzili wspólnie firmę (...) Sp. z o.o., w której A. B. nabył w dniu 15 czerwca 2013 roku betoniarkę (...). Wobec poczynionych ustaleń Sąd nie dał wiary wyrażonemu w sposób dorozumiany stanowisku oskarżonego, że nie wiedział o nielegalnym pochodzeniu betoniarki ujawnionej na posesji S. U. w dniu 25 czerwca 2013 roku, którą dysponował właśnie oskarżony. Nie przyznanie się przez oskarżonego do zarzucanego mu przestępstwa uznać więc należy za przyjętą przez A. B. linię obrony, ukierunkowaną na uniknięcie odpowiedzialności za popełniony czyn.

Sąd dał wiarę zeznaniom K. K. (2). Uwagę Sądu przykuły zeznania świadka z perspektywy oceny wyjaśnień oskarżonego, w których potwierdził, że A. B. w dniu 15 czerwca 2013 roku kupił od nich betoniarkę i na tę okoliczność została wystawiona faktura. Istotne jest, że świadek zaznaczył, że skoro została wystawiona faktura u nich w firmie, to znaczy, że taka betoniarka została sprzedana i opuściła fizycznie sklep. Z zeznań świadka nadto wynika, że firma co do zasady nie prowadziła ewidencji betoniarek pod względem numerów szczególnych, natomiast wpisany był tylko typ i wielkość. Jak zauważył Sąd, właśnie typ i wielkość betoniarki sprzedanej A. B. zostały uwidocznione na fakturze z dnia 15 czerwca 2013 roku. Nadto K. K. (1) zeznając opisał przebieg transakcji dokonywanych u niego w firmie wskazując, iż „klient podchodzi do działu sprzedaży i mówi co mu potrzeba, zamawia, dostaje dokument, tj. fakturę sprzedaży(...) Potem tą fakturę pokazuje magazynierowi i odbiera towar lub towar jest dowożony naszym transportem”. Świadek potwierdził, że A. B. osobiście odbierał zakupioną betoniarkę. W ocenie Sądu pozostałe zeznania świadka również są wiarygodne, jednak nie wymagają szerszej analizy. Sąd nie znalazł podstaw aby je kwestionować.

W przekonaniu Sądu na wiarę zasłużyły zeznania S. Z., który wprawdzie nie był świadkiem zakupu betoniarki przez A. B., jednak opisał charakter i zakres działalności firmy (...). Jego zeznania wykluczyły wersję zaprezentowaną przez oskarżonego, która miała na celu doprowadzić do stwierdzenia, że mimo zakupu betoniarki o symbolu (...), faktycznie wydana mu została betoniarka (...), notabene betoniarka o dużo większej wartości niż ta, która widnieje na fakturze z dnia 15 czerwca 2013 roku. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia zeznań świadka.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania G. B.. Świadek podał okoliczności związane z zakupieniem betoniarki, przedstawił stosowne dokumenty potwierdzające te okoliczności, następnie opisał jak doszło do utraty przedmiotu czynu zabronionego wskazanego w zarzucie. Zeznania świadka są spójne, logiczne i konsekwentne. Na ich podstawie Sąd mógł poczynić ustalenia odnośnie pochodzenia ujawnionej na posesji S. U. betoniarki i jej wartości oraz utraty. Świadek relacjonował obiektywnie oraz zgodnie ze swoją wiedzą i pamięcią.

Całkowicie wiarygodne są zeznania świadka S. U., który potwierdził, że A. B. wykonywał u niego na posesji prace budowlane i w tym celu w dniu 24 czerwca 2013 roku na teren budowy przywiózł betoniarkę, która w dniu następnym została ujawniona przez Policję jako kradziona, a następnie zajęta przez funkcjonariuszy. Świadek zeznał spójnie, logicznie i zgodnie z posiadaną wiedzą.

Sąd dał w pełni wiarę zeznaniom świadków I. M., J. B. i S. R.. Świadkowie nie podając szczegółów zeznali jedynie, iż widzieli na posesji A. B. umieszczoną na przyczepie samochodowej nową betoniarkę. Według Sądu brak jest podstaw aby kwestionować powyższe zeznania, tym bardziej, że zdaniem Sądu faktura z dnia 15 czerwca 2013 roku wskazuje, że oskarżony dokonał takiego zakupu.

Sąd uznał, że na wiarę zasłużyły zeznania świadka G. M., w których potwierdził, że A. B. dokonał zakupu betoniarki w firmie (...), a świadek dokonał jej załadunku na przyczepę oskarżonego przy pomocy wózka widłowego. Według świadka w dokumencie WZ wpisana jest pojemność betoniarki i jej ogólne oznaczenie, ale bez jej indywidualnego numeru. Świadek wiarygodnie podał również, iż na podstawie dokumentu WZ, który klient dostaje w dziale sprzedaży, wydawana jest betoniarka. W ocenie Sądu zeznania świadka korelują z pozostałym materiałem dowodowym, dlatego należało im przyznać walor wiarygodności.

Sąd dał w pełni wiarę zeznaniom M. S., pracownik firmy (...) od czerwca 2007 do czerwca 2016 roku i od 1 czerwca 2017 roku, który przyznał, że zdarzał się że na wiosnę wymieniali skorodowane betoniarki w firmie (...). Świadek zaprzeczył jednak aby za skorodowaną betoniarkę 160/110 można było w drodze wymiany otrzymać betoniarkę 150/230, bo to jest inny typ betoniarki. Zeznanie świadka, który jest osobą całkiem obcą dla oskarżonego, w całej rozciągłości zasłużyły na walor wiarygodności.

Wiarygodne są również zeznania świadka J. N.. Świadek jako właściciel hurtowni budowlanej (...), w oparciu o dokumenty znajdujące się w archiwum firmy potwierdził pisemnie, iż G. B. był klientem hurtowni i między innymi zakupił u niego w sklepie betoniarkę firmy (...). Świadek opisał charakter i działalności jego firmy i zasady obowiązujące przy sprzedaży asortymentu i udzielania na sprzedane produkty gwarancji.

Sąd uznał za wiarygodne zeznanie świadka J. L., który był obecny przy zakupie betoniarki przez A. B. w dniu 15 czerwca 2013 roku, przy czym jak sam zaznaczył, nie był świadkiem płacenia za betoniarkę. Wiarygodnie świadek wskazał, że po dokonaniu zakupu wraz z oskarżonym zawieźli betoniarkę na posesję A. B., gdzie pozostawała do 24 czerwca 2013 roku. Świadek przyznał, iż nie wie czy przez okres między 17 a 24 czerwca 2013 roku nowo zakupiona betoniarka pozostawała na podwórku oskarżonego. Sąd zwrócił uwagę, że świadek wiarygodnie opisał, że w dniu 24 czerwca 2013 roku, wraz z A. B. zawieźli betoniarkę na budowę do W., jednak co istotne, świadek mówiąc o betoniarce wskazywał jedynie na jej ogólny wygląd, nie podając natomiast jej symbolu czy pojemności. W ocenie Sądu świadek tych danych mógł nie posiadać, dlatego o nich nie mówił. Niemniej Sąd nie odniósł wrażenia aby świadek przejawiał tendencję do zniekształcania rzeczywistości i zeznawania w sposób celowy na korzyść bądź na niekorzyść oskarżonego. W takim stanie rzeczy zeznanie świadka Sąd potraktował jako wiarygodny materiał dowodowy.

Zeznania P. G. Sąd uznał za wiarygodne w części, w której potwierdził, że zanim zaczął pracę u A. B. w dniu 17 czerwca 2013 roku, wcześniej współpracował z G. B.. Świadek wiarygodnie opisał również okoliczności przywiezienia przez A. B. i J. L. betoniarki na teren budowy do W. rano w dniu 24 czerwca 2013 roku. Wiarygodnie podał również, że na betoniarce przywiezionej na teren budowy do W. nie pracował, stąd nie miał możliwości aby powiedzieć czy posiadała ona jakieś cechy charakterystyczne w postaci uszkodzeń lub innych. W ocenie Sądu na wiarę zasłużyły także zeznania świadka w części, gdzie przyznał, iż nie pamięta firmy ani koloru betoniarki stojącej na podwórku oskarżonego przed przywiezieniem jej do W.. Wobec powyższych zeznań Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka, gdzie zapewniał, że przywieziona betoniarka przez A. B. do W. była nowa, a tym bardziej, że była to ta sama betoniarka, której zakup potwierdzała faktura znajdująca się w domu A. B. i którą to fakturę świadek widział w późniejszym czasie. Sąd dostrzegł, że we wskazanym zakresie zeznania P. G. są sprzeczne i wykluczają się, dlatego nie sposób uznać je za wiarygodne.

Sąd uznał również za wiarygodne dowody z dokumentów zgromadzone w sprawie, zostały one bowiem sporządzone przez osoby do tego uprawnione, żadna ze stron ich nie kwestionowała, a w połączeniu z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym pozwoliły na odtworzenie wszystkich istotnych okoliczności w sprawie. Niewątpliwie istotnymi dowodami są: protokół z przeszukania działki budowlanej w miejscowości W. ul. (...) oraz protokół oględzin miejsca pod w/w adresem, które potwierdziły ujawnienie na terenie budowy, gdzie pracował A. B., betoniarki wolnospadowej typ (...) Nr fabr. / rok prod. (...) o pojemności 260 litrów, wartości 2650 złotych, skradzionej z posesji przy ulicy (...). M. 16 w J. na szkodę G. B..

Sąd zważył, co następuje.

A. B. stanął pod zarzutem tego, że w okresie od dnia 22 czerwca 2013 r. do dnia 25 czerwca 2013 r. daty dziennej bliżej nieokreślonej, w bliżej nieustalonym miejscu nabył betoniarkę (...) typu (...) o nr (...) o pojemności 260 litrów i wartości 2650 zł pochodzącą z kradzieży dokonanej na szkodę G. B., wiedząc, iż została uzyskana za pomocą czynu zabronionego tj. czynu z art. 291 § 1 k.k.

Zebrany w sprawie, materiał dowodowy ponad wszelką wątpliwość wskazuje, że oskarżony A. B. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 291 § 1 k.k. Materiał dowodowy pozwolił Sądowi na stwierdzenie, iż

w okresie od dnia 22 czerwca 2013 roku do dnia 25 czerwca 2013 roku, daty dziennej bliżej nieokreślonej, w bliżej nieustalonym miejscu A. B. nabył za nieustaloną kwotę betoniarkę (...) typu (...) o nr (...) o pojemności 260 litrów i wartości 2650 złotych pochodzącą z kradzieży dokonanej na szkodę G. B., wiedząc, iż została uzyskana za pomocą czynu zabronionego. Jednocześnie materiał dowodowy nie doprowadził Sądu do ustalenia za jaką kwotę oskarżony nabył przedmiot przestępstwa, stąd zmiana redakcyjna opisu czynu. W przekonaniu Sądu oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Motywacją A. B. była niewątpliwie chęć uzyskania korzyści majątkowe. Należy mieć na uwadze, że A. B. w czasie popełnienia czynu zabronionego prowadził działalność w zakresie robót budowlanych, a betoniarka miała mu służyć do wykonywania tych prac. Oskarżony konsekwentnie, od początku nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, nie mniej wiarygodny materiał dowody wskazuje na jego winę.

A. B. przez całe postępowanie twierdził, że betoniarkę, która została ujawniona w dniu 25 czerwca 2013 roku na posesji S. U. w W., stanowiła jego własność, gdyż nabył ją legalnie w dniu 15 czerwca 2013 roku w sklepie (...), o czym miała świadczyć załączona do akt sprawy faktura zakupu sprzętu. Wyjaśnienia oskarżonego nie mogły zostać uznane za wiarygodne, albowiem ujawniona w W. w w/w dniu betoniarka jako skradziona G. B., nie odpowiadała numerowi seryjnemu i pojemności wskazanym w fakturze okazanej przez oskarżonego. Natomiast bezsprzecznym jest fakt, że dane te były zgodne z danymi widniejącymi na dokumencie WZ oraz karcie gwarancyjnej, które posiadał G. B., a także z danymi wskazanymi w fakturze wystawionej przez firmę (...) na nazwisko G. B. za zakup betoniarki (...) (...) (...), czyli takiej samej, która została mu skradziona z posesji w J.. Nadto zwrócić należy uwagę, że oskarżony twierdził, iż betoniarka, która miała stanowić jego własność, była nowa i nie nosiła śladów użytkowania, ponieważ pracowała krótko, a po zakończonej pracy została dokładnie umyta. Według Sądu zaprezentowana przez A. B. wersja różni się całkowicie z tym co zostało ujawnione na miejscu ujawnienia skradzionej betoniarki. Otóż zgodnie z protokołem oględzin miejsca – posesji S. U. w W. przy ulicy (...), stwierdzono, że ujawniona tam betoniarka jest brudna i zakurzona.

W świetle całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego wina i sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości. Zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamiona umyślnego paserstwa sankcjonowanego przepisem art. 291 § 1 k.k.

Zgodnie z treścią art. 291 § 1 k.k. karze podlega ten kto rzecz uzyskaną za pomocą czynu zabronionego nabywa lub pomaga do jej zbycia albo tę rzecz przyjmuje lub pomaga do jej ukrycia. Przepis ten tworzy typ występku umyślnego paserstwa. Paserstwo jest przestępstwem umyślnym, może być popełnione zarówno w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym. Konieczna jest tu zatem świadomość, że rzecz została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, choć nie jest konieczna pewność sprawcy. Do przypisania przestępstwa określonego w powyższym przepisie niezbędne jest zatem stwierdzenie spełnienia jego znamion. Znamiona te winny być także precyzyjnie wskazane w opisie czynu.

Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 9 § 1 k.k. czyn zabroniony popełniony jest umyślnie, jeżeli sprawca ma zamiar jego popełnienia, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi.

W przekonaniu Sądu bezspornym jest, że w okresie od 22 czerwca do 25 czerwca 2013 A. B. w nieustalonym miejscu i za nieustaloną kwotę betoniarkę skradzioną G. B. z posesji w J.. Zwrócić bowiem należy uwagę, że właściciel posesji w W. przy ulicy (...) potwierdził, że na jego rzecz prace budowlane wykonywał w w/w okresie A. B. i to on przywoził wszelkie sprzęty budowlane na teren budowy. Stąd nie ulega wątpliwości, że betoniarkę stanowiącą przedmiot czynu zabronionego, również przywiózł oskarżony. Jak wskazują dowody, ujawniona betoniarka nosiła ślady użytkowania, a zatem na podstawie tej okoliczności oskarżony powinien i mógł przypuszczać, że betoniarka ta uzyskana została za pomocą czynu zabronionego.

Sąd uznał, że zachowanie oskarżonego cechuje znaczny stopień społecznej szkodliwości. Oskarżony bowiem naruszył uczciwość i zasady rzetelnego obrotu gospodarczego. W ocenie Sądu A. działał bez poszanowania prawa własności w celu łatwego zysku. Mając powyższe na względzie, jak również fakt, że oskarżonemu można przypisać winę i jednocześnie brak okoliczności wyłączających jego odpowiedzialność karną uznał go za winnego czynu określonego w art. 291 § 1 k.k. i wymierzył mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Zasadniczą kwestią w niniejszej sprawie był wybór ustawy karnej, którą należało zastosować wobec oskarżonego. Z dniem 1 lipca 2015 r. weszła w życie nowa ustawa modyfikująca odpowiedzialność karną, tj. ustawa z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw. Zasada prawna ustalająca stosowanie odpowiedniej ustawy została określona w art. 4 § 1 k.k. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Przepis art. 69 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 roku stanowił, iż sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat, kary ograniczenia wolności lub grzywny orzeczonej jako kara samoistna, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zgodnie z art. 69 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżeniu powrotowi do przestępstwa.

W przedmiotowej sprawie sąd zastosował przepisy ustawy Kodeks karny obowiązujące przed nowelizacją czyli do dnia 30 czerwca 2015 r. Zastosowanie nowej ustawy karnej nie było możliwe, gdyż wobec karalności oskarżonego brak było możliwości warunkowego zawieszenia wykonania wobec niego kary pozbawienia wolności. Przepisy ustawy obowiązującej uprzednio były względniejsze dla oskarżonego, pozwalały bowiem na zastosowanie wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności pomimo uprzedniej karalności oskarżonego.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się zasadami wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1, 2 i 3 k.k. i uwzględnił całokształt okoliczności, zarówno łagodzących jak i obciążających mających wpływ na wymiar kary. Sąd miał na uwadze stopień winy oskarżonego, społeczną szkodliwość czynu, biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć. Sąd wymierzając karę oskarżonemu uwzględnił również motywację i sposób zachowania się oskarżonego, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste oskarżonego, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu. Sąd miał również na względzie, że oskarżony jest osobą dojrzałą i niezdemoralizowaną, pracuje i utrzymuje rodzinę. Nadto istotne jest, że zarzucone mu przestępstwo popełnił prawie pięć lat temu i od tamtego czasu nie był karany Sąd wymierzając karę w niniejszej sprawie uwzględnił zatem istnienie szeregu okoliczności obciążających oraz łagodzących i obu nadał takie samo znaczenie.

Sąd uznał, iż wymierzona oskarżonemu kara we wskazanym wyżej wymiarze jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego A. B. oraz wystarczająca i odpowiednia dla potrzeb prewencji ogólnej i szczególnej.

Sąd mając na względzie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 k.k. uznał, iż okoliczności niniejszej sprawy, w szczególności właściwości i warunki osobiste oskarżonego oraz jego sposób życia wskazują, że kara 5 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do winy oskarżonego oraz spełni cele zapobiegawcze, wychowawcze i w zakresie społecznego oddziaływania. Sąd uznał jednocześnie, iż orzeczona kara odniesie wobec oskarżonego pozytywny skutek i będzie on w przyszłości przestrzegać porządku prawnego.

Mając na uwadze sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego Sąd uznał, że należało mu wymierzyć na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. obok kary pozbawienia wolności karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda stawka jako karę adekwatną do popełnionego czynu, a zrazem uwzględniając możliwości finansowe oskarżonego.

Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. zastosował instytucję warunkowego zawieszenia wykonania kary wobec oskarżonego i karę tę zawiesił na okres 2 (dwóch) lat próby. Orzekając w tym zakresie Sąd brał pod uwagę przesłanki warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności wskazane w przepisach ustawy obowiązującej przed dniem 1 lipca 2015 roku. W ocenie Sądu w odniesieniu do oskarżonego spełnione są przesłanki określone w art. 69 k.k. pozwalające na zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Zdaniem Sądu w przypadku oskarżonego można postawić pozytywną prognozę kryminologiczną, uznając, iż wyciągnie on właściwe

wnioski z wymierzonej mu kary pozbawienia wolności, jak również skorzysta z szansy na poprawę dotychczasowego zachowania. Sąd brał pod uwagę to, iż oskarżony po dacie zarzutu, nie popełnił kolejnego przestępstwa.

Orzekając o kosztach Sąd miał na uwadze sytuację finansową oskarżonego, w tym że oskarżony na utrzymaniu ma dwoje dzieci oraz konieczność uregulowania orzeczonej grzywny. W takiej sytuacji Sąd uznał za zasadne zwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.